

"Vertel het niet verder, de Heer is mijn Herder! (deel 1)"

BEELDEND KUNSTENAAR EN GENIE FRED VAN DER WAL: "VERTEL HET NIET VERDER, DE HEER IS MIJN HERDER, 'K HEB AL WAT MIJ LUST, HIJ ZAL MIJ GELEIDEN, NAAR GRAZIGE WEIDEN, DAAR BIJ DE ZANDVOORTSE KUST!"

Fred van der Wal: "Die grazige weiden houden we voorlopig maar eens even voor ons zelf. Over de onsmakelijke avonturen in de avond uren, hetzij de vroege ochtend uit de eerste hand van onaantrekkelijke, bezwete Friese handelsreizigers in boterduimpjes met verfromfaaide pakken in smerige toiletten van Franse en Friese benzinepomstations ten aanzien van de vluchtige, wederzijdse intieme handreiking over en weer in het ondernemende en tussen die twee stoute billen wil ik voorlopig maar liever 't zwijgen aan toe doen om geen degelijk gehuwde, ogenschijnlijk puur heteroseksjuwele, zeer hoog geplaatste personen uit het Noordelijke zakenleven te schofferen, dan wil ik het nog niet eens over meneer Frits hebben uit het zuiden des lands die de leeftijd der sterken ruimschoots heeft overschreden, want dat is een uitzondering die geen enkele regel bevestigt, dus valt ie buiten de statistieken.

Ik ga namelijk in principe ook maar liever niet om met die klootzakken van een beeldende kunstenaar van Christian Artists of het gereformeerde Art Revisited, want waar je mee omgaat raak je door besmet en vooral vanwege hunne egoïetjes ter grootte van hete luchtballonnen en spreek met die zeppelins ook liever niet over hun uiterst onbenullige werkzaamheden, onveranderlijk gepaard gaande met de aan het beeldende werk blijkbaar inherente seksjuwele over draagbare, schier ongeneeslijke aandoeningen, zodoende ben ik wel gedwongen om voor mijn geroef het in een geheel andere, meer serieuze, maar uiterst viriele beroeps categorie te zoeken.

Mijn natuurlijke, psychoseksjuwele voorkeur voor ongedwongen omgang met de medemens van de manlijke of vrouwelijke kunne ligt trouwens helemaal niet bij cum laude afgestudeerde academici, geïnduceerde vechtsporters met killers instinct, beïnvloede organisten met geblancket gelaat en gestifte lippen, administratief- c.q. onder wijspersoneel (tekenleraren uitgezonderd) al of niet transseksjuwele, biseksjuwele, sadomasochistische lingerie travestieten en gedreven horeca uitbaters, die uit zich zelf wel weten wat innemen is in een King Size Superbad mits een aantrekkelijk blonde c.q. bruin- of zwartharige dame van redelijke afmetingen onder handbereik blijft, want we leven nu eenmaal niet in Madurodam, madame en in handneukertjes of Trijntje Spitsmuizen van onder de één meter zestig met cup A, die te vroeg de pan zijn uitge-sprongen bij het vis bakken heb ik als genie toevallig al helemaal geen zin. Soort zoekt soort, dat is uit de natuur wetenschappen al lang bekend en wie niet mee kan valt vanzelf wel af, daar hebben we geen omkijken naar.

Ik kan voorts heel wel spreken voor de vuist weg, als het mij zo uit komt en anders maar liever niet, nu U het vraagt, maar ook even goed zwijgen, zo ongeveer als de niets zeggende tekst in gulden sierletters op het smetteloos witte lint, door de bloemist van de hoek kundig vast gestrikt aan de graftakken op een vers gedolven kindergraf, hetgeen niets met paedophilie te maken heeft en dan nog preferer ik als Godvruchtig mensch ondanks mijn twijfelachtige handel en wandel uiteindelijk bij het loeiende pijporgel met de vlam in de pijp toch een psalm boven een gezang als ik bij mijzelve eens goed te rade ga!"

"Meheer, we zijn d'r weer! Hèhè! Blij dat we even kunnen gaan zitten! Ik ben d'r helemaal klaar voor! En dat kunnen niet verlenen mij na zeggen. En ik wil het er op dit ogenblik niet over hebben dat in de griffermeerde kerk in de Watergraafsmeer de organist al in 1965 zijn nagels rood lakte, geparfumeerd zijden ondergoed met strikjes, kwikjes en flikjes droeg en een bepoederde pruik somtijds zelfs in opperste gereformeerde vrijmaking achterstevoren op de glimmende kale knikker droeg na een vrolijke zaterdagavond onder gevoelsgenoten in "De Rijzende Volle Maan" waar heren als liefdewerk elkander uitvoerig de bips be-snuffelen en hoe hij zondagsochtends tussen tien en elf toch achter het Fonteynorgel met de overbloesende, natte popo op de kruk getolereerd werd door meneer de dominee, want het doel heiligt de middelen in gristelijke kringen, vraag maar aan die in- en infijne meneer Liekele Helmus uit Hilversum met zijn gele, perkamenten, doorschijnende huid, zijn ene nier en zijn zwaar brillende, onbestemde takkenwijn, om over zijn plat Amsterdams sprekende schoonzussen Ineke en haar jongere zuster maar te zwijgen, want daar was Lou de Palingboer niks bij. Alsof je goddome op de Albert Cuyp stond met je onwelriekende handel!

(wordt vervolgd)